

РЕШЕНИЕ

№ 8429

гр. София, 31.12.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 25.11.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11440** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 211 от Закона за министерство на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на И. В. С. срещу Заповед № Л-4062/09.09.2019 г. на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/, с която на жалбоподателя е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от шест месеца.

С жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед поради противоречие с приложимите материалноправни и процесуалноправни разпоредби. Твърди се, че при проведената процедура не се доказва извършването на деяния, които могат да бъдат определени като дисциплинарни нарушения. Сочи се, че фактическото описание на деянията от заповедта се свежда до описание на констатации за извършено насилие на 31.05.2019 г. от няколко лишени от свобода лица върху друго лишено от свобода лице и правомерни полицейски действия за преустановяване на това насилие. Излага се твърдение, че проверката е започнала със заповед с рег. № Л-2811/2019г. след наличието на данни за използването на физическа сила и помощни средства от служители на затвора, но жалбоподателят не е бил запознат с нея, нито в нея някъде е отразено, че проверката се извършва по повод извършено от него деяние. Жалбоподателят сочи, че едва при запознаването му със справка № 7008/25.07.2019 г. по описа на ГДИН, са му били повдигнати обвинения за извършени дисциплинарни нарушения. Твърди, че не е уведомен за започналото

дисциплинарно производство и по същество е бил лишен от правото на участие в него и от правото да осъществи адекватна защита в хода на дисциплинарното разследване. Сочи, че е налице противоречие между посочените правни основания и изложеното в обжалвания акт, като в мотивите е посочено, че инсп. С. е наказан за допуснато нарушение по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР – неизпълнение на служебни задължения, но от описаната фактическа обстановка не се установява конкретно поведение, от което да е видно че наказаният служител е нарушил конкретна правна норма. Навежда довод, че оспорената заповед е издадена в нарушение на чл. 197, ал. 3 от ЗМВР. Счита, че е налице неправилно и превратно тълкуване на доказателствата по случая, като не само липсва извършено нарушение, но и служителите на затвора са изпълнили задълженията си стриктно и са спасили лишения от свобода И. от нанесения му побой, след което са документирали и докладвали случая по установения законен ред. Сочи, че не са използвани физическа сила и помощни средства, които да се докладват с писмен доклад, а целта е била снемане на обяснения от лишените от свобода за изясняване на случая. Твърди, че изнесените данни за употреба на сила са недоказани и изцяло оборени от множество доказателства, като лицата твърдящи че спрямо тях е употребена сила от служители на затвора са тези, пребили другото лице лишено от свобода. Сочи, че е изпълнявал заповед на неговия ръководител – инсп. Д., който на място е ръководел групата от служители, взели отношение спрямо лицата пребили осъдения, предвид което ако се бе стигнало до ситуация, в която да се употреби сила, именно най-старшият в групата би следвало да докладва. Относно второто твърдяно нарушение сочи, че е останало неясно дали лицата твърдящи, че спрямо тях е употребена физическа сила, са поискали медицинска помощ, както и от кого са я поискали и кой им я е отказал. Излага твърдение, че е допуснато нарушение при определяне на размера на наложеното наказание, тъй като не е посочено какъв вид наказание се предвижда за всяко едно от извършените дисциплинарни нарушения, както изисква чл. 197, ал. 3 от ЗМВР, а направо е определено едно наказание. Счита, че заповедта е издадена в нарушение на чл. 206, ал. 2 от ЗМВР, като липсва обсъждане на тежестта на нарушенията, не е отчетено цялостното поведение по време на службата, не става ясно, как е определена формата на вината. Иска се отмяна на оспорената заповед. Претендират се направените по делото разноси по представен списък. В съдебното производство оспорваният се представлява от адв. С., който моли за отмяна на оспорения акт като незаконосъобразен и присъждане на разноските по делото. Излага подробни съображения в писмени бележки.

Ответникът – главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/, чрез процесуалния си представител юрк. Н. изразява становище за неоснователност на жалбата. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност и доказаност на жалбата.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От данните по делото се установява, че със заповед № ЧР-05-196/26.07.2017 г. жалбоподателят е преназначен на длъжност главен надзирател VI-та степен в Затвора в [населено място], I-ва категория, а считано от 06.11.2018 г., както и към датата на

издаване на оспорената заповед, И. В. С. е заемал длъжността „Главен надзирател III-та степен в Затвора в [населено място], I-ва категория. Представена е длъжностна характеристика за длъжността главен надзирател IV-I-ва степен в Затвор, III-I категория, с чието съдържание жалбоподателят се е запознал на 23.08.2017 г. Видно от кадрова справка, приложена към административната преписка, С. е бил награждаван многократно с „писмена похвала“ и „обявяване на благодарност с допълнителен платен отпуск“ и е наказван веднъж с „порицание“ за срок от 6 месеца. Видно от Докладна записка вх. № 1501/03.06.2019 г. (л. 24), мл. инсп. Л. Л. е докладвал, че на 31.05.2019 г. в 16,30 ч. чул викове от л.св. И., настанен в 13б. След като отворил спалното помещение, констатирал, че лицето е било бито с колан от Ю. М. и има видими белези по лицето и лявата ръка. И. незабавно е бил конвоиран до СБАЛЛС за извършване на преглед.

Установява се, че на 31.05.2019 г., около 16.30 ч. в спалното помещение, където били настанени лишените от свобода „чужда делегация“ /А. А. С. - затвор [населено място], С. И. Е. - затвор гр. В., Е. Й. И. - затвор [населено място], Ю. Е. М. - затвор [населено място]/ в Затвора [населено място], част от осъдените извършват физическа саморазправа над лишения от свобода Е. Й. И.. След намесата на постовия, действията са прекратени, снети са показания от участниците, и на пострадалия е осигурен медицински преглед. Бил изготвен формуляр за регистрация на травматично увреждане на лишен от свобода, в който е отразено, че л.св. И. е бил бит с кожен колан и почти всички съкилийници са му нанасяли ритници по тялото.

Събрани са обяснения от лишените от свобода, намирали се в същото спално помещение, приложени към административната преписка. Според обясненията на лишените от свобода М. Д. Д. и Д. Б. Т., служителите от Затвора С. са използвали физическа сила и помощни средства над всички лишени от свобода лица, посочени от пострадалия, като след това им е отказан достъп до медицинска помощ. На цитираните лица след завръщането им в затвора [населено място] бил извършен медицински преглед, при който били констатирани множество синини по гърба и краката. Лишените от свобода М. Д. и Д. Т. са регистрирани във формуляр за регистриране на травматични увреждания под номера 4 и 5 и е уведомен дежурният прокурор в РП [населено място] с писмо рег. № 367/06.06.2019 г. по описа на затвора [населено място].

Издадено е съобщение с вх. № 7029/04.06.2019 г. до ГДИН, в което е посочено, че на 04.06.2019 г. в Затвора в [населено място] при извършен мед. преглед на Д. Т. и М. Д., същите уведомяват за нанесени им травми от служители на затвора С. на 31.05.2019 г. С докладна записка № 5331/13.06.2019 г. /л.85/ е предложено извършване на проверка по случая, тъй като от показанията на лишените от свобода и записите на охранителните камери е видно, че служители от затвора използват физическа сила и помощни средства над лишени от свобода лица.

Производството е започнало с издаването на заповед № Л-2811/18.06.2019 г. на Главния Директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/, с която е заповядано извършването на проверка за изясняване на постъпили предварителни данни с докладна записка № 5331/13.06.2019 г., че на 31.05.2019 г. в спално помещение с настанена „чужда делегация“ е извършена физическа саморазправа над л.св. И. и на същия ден служители от затвора използват физическа сила и помощни средства над същите лишени от свобода. Назначена е комисия, която да извърши проверката и е даден срок до 18.07.2019 г. С докладна записка рег. № 6736/18.07.2019

г. е поискано удължаване на срока за извършване на проверката до 26.07.2019 г. С писмена резолюция „да“ върху докладната записка, срокът е удължен до 26.07.2019 г. От всички служители, били на работа на 31.05.2019 г. в затвора С., са изискани докладни записки, приложени с писмо вх. № 8745/11.07.2019 г., в които се посочва, че на 31.05.2019 г. в спалното помещение е имало саморазправа, която е била прекратена с намесата на служители от НОС. Около 17.30 ч. е сформирана група от всички свободни служители за изкарване на багажа на л. св. Е. И.. Същите са отворили спалното помещение, извели са лишените от свобода и са ги разделили в отделни помещения за даване на писмени обяснения, като около 18.05 лишените от свобода са върнати обратно в спалното помещение. С цел опазване на живота и здравето на л. св. Е. И. и А. С., същите са преместени в буферното помещение на 12 група.

С докладна записка № 5808/11.07.2019 г., инсп. С. е заявил, че на 31.05.2019 г. е бил повикан да замести инсп. Г. за времето от 17ч. до 19ч. В 16,30ч. било докладвано за физическа саморазправа над л.св. И. от останалите лишени от свобода, настанени в помещението. Л.св. И. бил конвоиран за оказване на мед.помощ, а останалите лица са били изведени от помещението и разделени един от друг за снемане на писмени обяснения. Изрично е заявил, че не са използвани физическа сила и помощни средства спрямо тях.

Резултатите от извършената проверка са отразени в писмена справка рег. № 7008 от 25.07.2019 г., в която е посочено, че въпреки противоречивата информация, описана в докладните записки на служителите от НОС и обясненията на лишените от свобода, комисията счита, че се установяват данни за реализиране на дисциплинарна отговорност на служители от надзорно охранителния състав за използване на физическа сила и помощни средства над лишени от свобода. Тези изводи на комисията са базирани на записите от видеокамерите, медицинската документация и дадените обяснения и докладни записки на служителите на НОС. Посочено е, че при извършения обстоен преглед на видеозаписите от камерите, наблюдаващи коридора пред спалното помещение - чужда делегация и подхода към сградата се установява следната фактология на събитията от 31.05.2019 г. в часовия диапазон 16.00 - 19.00 ч.: около 16.30 ч. трима служители от НОС отварят вратата на спалното помещение, извеждат лишените от свобода и след това ги връщат обратно с изключение на л. св. Е. И., който е отведен извън сградата; около 17.10 ч. служител от НОС отваря вратата на спалното помещение и взема няколко листа формат А4(предполагаеми обяснения); около 17.30 ч. група служители от НОС с палки заедно с л. св. Е. И. отварят вратата на спалното помещение. Почти влизат и изкарват л. св. А. С.. След около минута изкарват всички (с изключение на л. св. Е. И.) от помещението и ги отвеждат в коридора срещу помещението (в този коридор няма камера, а през порталната врата свързваща ги с коридора пред помещенията за чужда делегация се вижда само част от него). Вижда се как един от лишените пада по гръб и част от служителите се скупчват в непосредствена близост до него. Забелязват се движения наподобяващи на ритници в посока падналия лишен от свобода. Около 17.35 ч. извеждат останалия в помещението л. св. Е. И., който държи в ръка торба със средни размери и чифт обувки (чехли) и е отведен извън сградата от служител от НОС. Веднага след това друг лишен от свобода е вкаран в коридора пред помещенията, поставен е с лице към стената и служител от НОС му дава лист и химикал (предполагаемо за даване на писмени обяснения). Същият започва да пише използвайки стената за опора. Л. св. А. С. е вкаран в спалното помещение; л. св. А. С. А. С. е изведен с две торби среден

размер в едната си ръка и изведен извън сградата от служител от НОС.

Жалбоподателят се е запознал с цитираната справка на 29.07.2019 г.

С покана № 7677/13.08.2019 г. от инсп. С. са изискани писмени обяснения. В определения срок жалбоподателят е депозирал писмено обяснение с вх. № 7165/21.08.2019 г., в което е посочил, че не е представил писмен доклад във вр. с чл. 118, ал. 2 от ЗИНЗС, тъй като не са използвани физическа сила и помощни средства, а целта е била снемане на писмени обяснения от лишените от свобода. Относно неосигуряването на достъп до медицински специалист, жалбоподателят е заявил, че не е употребена физическа сила и помощни средства и не са постъпили оплаквания от лишени от свобода. Незабавна медицинска помощ е осигурена на л.св. И. за извършената физическа саморазправа над него.

С оспорената заповед № Л-4062/09.09.2019 г., издадена от Главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/, на основание чл. 13, ал. 2, т. 9, предл. второ и чл. 19, ал. 2 ЗИНЗС, във връзка с чл. 194, ал. 2, т. 2, чл. 197, ал. 1, т. 3 и чл. 204, т. 3 ЗМВР, във връзка с чл. 200, ал. 1, т. 11 и ал. 2 ЗМВР, на И. В. С. е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ за срок от 6 месеца. Посочени са следните фактически и правни основания: на 31.05.2019 г. в спално помещение е имало саморазправа, прекратена с намесата на служители от НПД. Около 17,30ч. по разпореждане на инсп. Р. Д. е сформирана група от всички свободни служители за изкарване на багажа на л.св. И.. Изложена е фактологията на събитията, заснети с видеокамерата. Констатирано е, че в „Книга за лишените от свобода, които се нуждаят от медицинска помощ“ няма записани лица на дати 31.15 и 01.06.2019 г. Посочено е, че от инсп. С. не са постъпили доклади за събитията, последвали физическата саморазправа над лишения от свобода И., а именно употребата на физическа сила и помощни средства срещу л.св. М. Д. и Д. Т., което съставлява нарушение на чл. 118, ал. 2 вр. с ал. 1 от ЗИНЗС. На следващо място в оспорената заповед е посочено, че инсп. С. има задължение за осигуряване на незабавен достъп до медицински специалист на лишен от свобода, но въпреки исканията на л.св. Д. и Т. за осъществяване на медицински преглед, такъв не е направен и такова искане не е отбелязано. С оглед изложеното дисциплинарно наказващият орган е посочил, че е налице неизпълнение на служебни задължения по смисъла на чл. 194, ал. 2, т. 2 от ЗМВР във вр. с чл. 200, ал. 1, т.11 от ЗМВР и след като са взети предвид тежестта на извършеното нарушение и настъпилите от него последици, цялостното поведение на служителя е наложено дисциплинарно наказание „порицание за срок от 6 месеца“.

Заповедта е връчена на жалбоподателя на 19.09.2019 г.

Към административната преписка са приложени още „Книга за движението на лишените от свобода“ и „Книга за лишените от свобода, които се нуждаят от медицинска помощ“. В последната на дати 31.05 и 01.06.2019 г. няма записани лица.

По делото са представени писмените доказателства, приложени с административната преписка под опис, както и допълнително представени с жалбата доказателства. В изпълнение на указанията на съда от ответника допълнително са представени и приети доказателства под опис, сред които и документи на електронен носител, съдържащ видеозапис от камерата, намираща се в коридора пред спалното помещение.

По делото са изслушани свидетелските показания на Р. Е. Д. – служител на ГДИН, които съдът кредитира като ясни, конкретни и непротиворечиви, кореспондиращи с приетите по делото писмени доказателства. Свидетелят

твърди, че на 31.05.2019 г. е бил редовна смяна, като в качеството на началник сектор е отговарял за цялата охрана в Затвора в С.. Късният следобед около 16,30 ч. постовият надзирател на 8 група подал сигнал, че в спалното помещение – чужда делегация, където пребивават лишени от свобода, идващи по различни дела в [населено място], същите са влезнали във физическа саморазправа помежду си. Било установено след отваряне на спалното помещение, че едно от лицата е с видимо нараняване по лицето и ръцете, като същото било конвоирано при св. Д. до дежурната стая. Лицето било много притеснено и е твърдяло, че е било бито с колан от останалите лишени от свобода само за това, че е българин. Извършен му е преглед в болницата. Лишените от свобода са били изведени от килията и им били снети обяснения, като освен изваждането им, целта на служителите била и битият И. да си събере багажа, за да бъде изместен в друго спално помещение, по-безопасно за неговия живот. Св. Д. сочи, че за въпросния инцидент той лично е ръководел действията на надзирателите и задължение да докладва има най-старшият, в случая той, за което е наказан. Твърди, че конфликтът е бил възникнал на етническа основа, има доклад от постовия надзирател, че лишените от свобода са агресивни и с оглед тези съображения, той е събрал група от надзиратели.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 АПК, от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган по смисъла на чл.204, т.4 от ЗМВР – старши комисар И. Й. - ВПД Главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/, преназначен на тази длъжност със заповед № ЧР-05-206/01.08.2019 г. /л.167/ до завръщане на титуляра.

Дисциплинарното наказание е наложено при спазване на регламентираните с чл. 195 ЗМВР срокове. Твърдените дисциплинарни нарушения са извършени на 31.05.2019 г., а заповедта е издадена на 09.09.2019 г. Съгласно чл. 196, ал. 1 ЗМВР дисциплинарното нарушение се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание, е установил извършеното нарушение и самоличността на извършителя. В случая дисциплинарнонаказващия орган е установил извършването на нарушението въз основа на справка вх. № 7008/25.07.2019 г., с което е направено предложение за налагане на дисциплинарното наказание. Именно от тази дата (25.07.2019г.) са започнали да текат сроковете по чл. 195 ЗМВР и към датата на издаване на заповедта същите не са изтекли.

Настоящият съдебен състав приема, че при издаване на оспорената заповед

са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, накърняващи правото на защита на жалбоподателя.

Оспореният акт е издаден в предвидената от закона писмена форма, но настоящият състав счита, че не съдържа изискуемите от чл. 210, ал.1 от ЗМВР реквизити. Съгласно чл. 210, ал. 1 ЗМВР дисциплинарното наказание се налага с писмена заповед, в която задължително се посочват: извършителят, мястото, времето и обстоятелствата, при които е извършено нарушението, разпоредбите, които са нарушени, доказателствата въз основа, на които то е установено, правното основание и наказанието, което се налага, срокът на наказанието, пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва заповедта. Посочените в заповедта фактически основания "не са постъпили доклади за събитията, последвали физическата саморазправа от инсп. С." и „въпреки исканията на л.св. Д. и л.св. Т. за осъществяване на медицински преглед, такъв не е направен и такова искане не е отбелязано“ не представляват посочване на обстоятелствата, при които е извършено нарушението. На първо място дисциплинарният орган не е установил по категоричен начин, че е използвана физическа сила и помощни средства от страна на жалбоподателя спрямо лишените от свобода. Не са събрани категорични доказателства в тази насока. Налице са единствено твърденията на лишените от свобода, употребили физическа сила над л.св. И.. От прегледа на видеозаписите също не може да бъде обоснован такъв категоричен извод, защото както е цитирано в оспорената заповед в коридора срещу помещението, където лишените от свобода са били изведени няма камера, а през порталната врата, свързваща ги с коридора пред помещенията - чужда делегация се вижда само част от него. Посочено е, че на записа се вижда, че един от лишените от свобода пада по гръб и част от служителите се скупчват в непосредствена близост до него, но никъде в заповедта не се съдържа констатация, че именно инсп. С. е употребил физическа сила и помощни средства спрямо изведените от спалното помещение лица, за да е налице задължение за него да докладва за ситуацията. Когато на служителя се вменява определено бездействие /липсата на постъпил доклад/, дисциплинарна наказващият орган дължи излагане на мотиви, в какво се изразява дължимото действие, в изпълнение на каква правнорегламентирана дейност е дължимо то и дали от обективна страна представлява неизпълнение на служебните задължения и по какъв начин. Задължително е уточняването на дължимите, но неизвършени действия. В случая фактическата обстановка не е изяснена в достатъчна степен, за да се приеме, че жалбоподателят е следвало, но не е извършил определено действие, дължимо съгласно нормативен акт или длъжностната му характеристика. Относно второто твърдяно в заповедта дисциплинарно нарушение пък е налице тотална липса на доказателства, сочещи че към жалбоподателя са отправени искания от л.св. Д. и л.св. Т. за осъществяване на медицински преглед, но такъв не е направен и такова искане не е отбелязано. В оспорената заповед бланкетно е посочено, че инсп. С. има задължение за осигуряване на незабавен достъп до медицински специалист на лишен от свобода при подобна ситуация, но фактически установявания за твърдяното нарушение не са посочени. Не са посочени и конкретните нормативни разпоредби, които са били нарушени – норми или задължения от

длъжностната характеристика на служителя, които не са били изпълнени. Настоящият съдебен състав намира също така, че при издаването на оспорената заповед не са спазени и изискванията на чл.206,ал.2 от ЗМВР. Посочено е общо, че са взети предвид тежестта на нарушението, обстоятелствата при които е извършено и цялостното поведение на държавния служител, но липсва обосновка за формата на вината, както и обосновка по всяко едно от изброените обстоятелства. Липсват мотиви за това, как е определен видът и размерът на наказанието, съобразено с конкретно извършено нарушение, настъпилите от него вредни последици, изложение на обстоятелствата, при които е извършено, както и оценка на цялостното поведение на служителя до момента. Дисциплинарната отговорност по ЗМВР се реализира в рамките на дисциплинарно производство, в което се установява нарушението на служебната дисциплина и се налага някое от предвидените дисциплинарни наказания. Дисциплинарните нарушения са дефинирани в чл. 194, ал.2 от ЗМВР. За проявлението на предвидената дисциплинарна отговорност е необходимо виновно извършване на правонарушение, което не съответства на дължимото по закон поведение. Административният орган следва да докаже, че служителят виновно(умишлено или по непредпазливост в двете й форми- небрежност и самонадеяност) е нарушил служебната дисциплина и е извършил дисциплинарно нарушение по някоя от хипотезите на чл. 194, ал.2 от ЗМВР. Следователно, нарушение на служебната дисциплина е виновното неизпълнение на произтичащите от служебното правоотношение задължения, при което фактически осъщественото деяние обективно не съответства на правно дължимото поведение на служителя, каквото в процесния случай не е доказано.

По изложените съображения, оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена в нарушение на административнопроизводствените правила, поради което следва да бъде отменена.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски в размер на 510 (петстотин и десет) лв., от които 10 лв. -държавна такса и 500 лв. - платено възнаграждение по договор за правна защита и съдействие от 24.09.2019 г. (л.15). Наведеното възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е неоснователно, тъй като размерът на претендирания адвокатски хонорар е съразмерен на извършената правна защита и съдействие, както и е близък до посочения в чл.8, ал. 2, т. 3 от Наредба №1/2004 г. размер.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София – град, I отделение, 3 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. В. С., Заповед № Л-4062/09.09.2019 г. на главен директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на И. В.

С. разноси по делото в размер на 510 (петстотин и десет) лева.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на основание чл. 211
от ЗМВР.

СЪДИЯ: